

El descans dominical

Fa dos diumenges que a Granollers sentim els efectes del descans dominical!

Aquesta llei, aplicada amb tot el rigor com es fa ara en nostra ciutat, reporta perjudicis tan greus al nostre comerç en general, que val la pena de que ens preocupem de trobar una solució que armonitzi l'esperit del decret i els interessos de Granollers.

El mig mercat que es feia el diumenge al matí servia a molts venedors per a nivellar la situació econòmica de la setmana i creiem que bona raó en podrien donar les cases bancaries locals amb els girs vençuts el dissabte i que es recollien el dilluns.

Nosaltres creiem que Granollers, per la seva situació especial de la comarca, deu complir la llei agermanant-la amb les necessitats de la ciutat, perquè el descans aquí repercuteix en perjudici de tots, inclús contra l'Estat.

Contra els venedors que, com diem, tant necessiten de la venda del diumenge al matí; contra els compradors de la comarca, en la seva majoria obrers del camp, que sols disposen del diumenge per a venir a proveir; contra l'Estat, perquè és impossible enfront les necessitats de cada casa, que si no donen medis per a atendre les tributacions que pesen en el comerç, no hi haurà manera de pagar les per voluntat que tinguin els contribuents.

No parlem de la dependència, perquè aquí les botigues no poden tenir-ne, car prou feina hi ha per viure els de la casa...

De manera que la llei del descans, aplicada com està actualment a Granollers, no beneficia a ningú i va contra de tots.

La Caixa d'Estalvis d'aquesta ciutat té obert els diumenges fins

a les dotze, perquè els clients de fora no poden venir altre dia.

El DIARI DE GRANOLLERS, que és una publicació eminentment granollerina, va a provar si amb la ajuda de tots consegueix que el governador tingui en compte aquestes necessitats i salva el comerç de la ruïna que ha d'esdevenir-ne al no trobar solució.

Tenim entès que diferents ciutats de la província de Girona, que es trobaven com Granollers, ja han conseguit un arreglo.

Es precis que l'Ajuntament, el diputat i demés autoritats granollerines recordin que representen al poble i que no deuen deixar de veure la necessitat imperiosa de apotar i recobrar les aspiracions del comerç granollerí.

No n'hi ha prou de limitar-se a complir les ordres, és precis posar en coneixement de la superioritat que l'aplicació d'aquesta llei perjudica considerablement a Granollers.

Els botiguers, per la seva part, no deuen creuar-se tampoc de braços i en lloc d'odis i baixes passions hi deu haver companyerisme per a que d'acord tots pesi la nostra voluntat en la solució.

DIARI DE GRANOLLERS per començar a fer feina demana lo següent;

Que tots els botiguers que siguin entusiastes en la defensa dels seus interessos respecte al descans dominical es serveixin passar demà a la redacció del Diari i deixin el seu nom.

Nosaltres cuidarem de que aquests senyors, previ permís de l'autoritat, puguin reunir-se demà passat en el lloc i hora que creguin oportú i llavors a veure si encausant ja l'assumpte entre els comerciants es prenen els acords convenients a conquerir les aspiracions que tant desitja Granollers.

El Periodisme

II

Malgrat la innegable utilitat del periòdic, malgrat els serveis que ha fet a l'humanitat propagant la il·lustració i la ensenyança en forma i modo on el llibre no arriba, el periodisme, com a institució, té grans contradictors, no precisament per el periodisme en sí, sino per el mal ús que n'han fet molts periodistes no comprenent la seva sagrada missió.

Es cert que la mateixa facilitat de difusió del periòdic, —molt més fàcil d'adquirir i llegir que el llibre— ha fet que extingüés els antics límits de la il·lustració, però, desgraciadament, la general lleugeresa dels judicis del periodista, per molts admesos sense cap reflexió, ha mort bon xic l'ingeni estudiós, pacient, reflexiu i descobridor, creant una generació d'erudits euperficials avans no coneguda, doncs la il·lustració escampada per el periòdic en general ha sigut molt lleugera, de correuita, perdent en profunditat molt més de lo que ha guanyat en extensió.

Una figura capdal del periodisme, en Joan Mafé i Flaquer, a qui encare tinguérem el gust de conèixer i l'alta honra de tractar, després d'enumerar el mal que fan la gran majoria dels periòdics, convertint l'opinió amb frasses buides, sofismes extravagants, i judicis apassionats sobres els fets i els homes, deia referint-se als mals periodistes: «D'aquí l'enlairament i infatuació de l'ignorància, perquè quan l'ignorant es persuadeix que no té superiors, naturalment ell es creu ésser superior sino té una gran dosis de modestia. Així havèrem vist, no com a cas isolat, sino com a fet freqüent i comú, que gent que no lograren apendre les operacions mes senzilles de l'Aritmètica, que no llegirien sens ferhi embuts la portada d'una obra de Dret públic, ni coneixen la instrucció del recluta, critiquen amb desenfado i suficiència la capacitat d'un General en Cap, o les notes diplomàtiques d'un Ministre d'Estat, o les operacions d'un Ministre d'Hisenda».

Desgraciadament havem de con-